

Usmeno mijenjanje pisanog Ugovora o nalogu

Prema stavu Vrhovnog suda RH u odluci Revt 41/11 budući su se tužitelj i tuženik suglasili o onome što u smislu odredaba čl. 749. st. 1. i 2. ZOO-a čini bitne sastojke ugovora o nalogu pravilno je pravno shvaćanje drugostupanjskog suda da je između stranaka (prema odredbi čl. 26. ZOO-a) sklopljen ugovor o nalogu.

Naime, tužitelj se kao nalogoprimac obvezao prema tuženiku kao nalogodavcu da će za njegov račun kupiti 600 dionica tvrtke K. d.d. - i prihvatio je u tome sadržaju dani mu nalog i ovlaštenje „na poduzimanje tih poslova“.

Stoga okolnost na koju se tuženik poziva - da je s tužiteljem „usmeno“ ugovorio nešto drugo (da će ugovor postati perfektan tek nakon što uplati avans od 100.000,00 kn te na ugovor „otisne svoj službeni pečat“ i ovjeri se potpis njegova direktora), kada to što tvrdi nije i dokazao, a na njemu je ležao teret dokazivanja da ugovor sačinjen u pisanom obliku, ne odgovara onome što je stvarno ugovoreno.